

Amsterdam, januari 2021¹³

"Brieven sind daher so wertvoll, dass sie den Ansporn
des Augenblicks des Lebens widerspiegeln"

Goethe (1749-1832)

Beste Ronald,

Bär Inger P Bär

Wij hebben je kerstkaart met een afbeelding van de
kerststal uit de 12de eeuw en met je goede wensen
voor het jaar 2021, mogen ontvangen. Wij, Vera en
ik, wensen van onze kant jou voor de resterende
dagen van 2021 zonsopgangen in goede gezondheid.

Een kerstkaart met tekeningen en niet verstuurd
uit Chevetogne doet de vraag rijzen: Gaat het wel
goed met je gezondheid? Wellicht is het met voor-
zorg dat je niet geïnfecteerd zal worden met het
vermaledijde Corona-virus, dat je verhuist bent.
Het wereldwijde virus zal de mensheid dit jaar nog
wel in haar greep houden. Als ik schrijf in de groep
houden, heb ik het niet alleen over de grote aantallen
patiënten met ernstige ziekteverschijnselen al of niet
met dodelijke afloop, maar ook over het overleven van de
sociale welvaartsstaat.

De virusinfectie wordt van mens tot mens via de adem
van elkaar overgedragen. Om het respiratoire besmet-
tingsgevaar in te dammen wordt van regeringswege
verordeneert om zo min mogelijk in de nabijheid
te komen van onze medemens.

Ziekenhuizen in het land raken overbelast door de
toevoer van coronapatiënten met als gevolg dat de overige

2

reguliere ziekenhuisopnames uitgesteld moeten worden. De enige oplossing om toevloed van besmettingen van het door de mens overdraagbare virus te keren is het toepassen van het paardenmiddel, dat met de Engelse term, "The Lock-down" weer gegeven wordt. Met de "lock-down" gaat de wereld op slot met als uitzondering de vitale dienstverleningen.

Door het op slot gaan van de maatschappij komt de economie van alle dag tot stilstand, werknemers worden ontslagen, bedrijven gaan failliet met als gevolg maatschappelijke ontwrichting, niet alleen in Nederland, maar ook in de ons omringende landen, die met dezelfde problemen te kampen te hebben.

De Nederlandse overheid tracht met grote hulpprogramma's de financiële nood van de vele gedupeerden, die door derving van inkomens niet meer in hun levensonderhoud kunnen voorzien, enigzins te verlichten. Een aantal farmaceutische bedrijven hebben een vaccin weten te produceren binnen een tijdsbestek van 12 maanden om de mensen immuun voor het virus te maken. In Nederland is op 6 januari 2021 de eerste Nederlander gevaccineerd tegen het Corona-virus.

Voor de 76 jarige Vera en 80 jarig Aad betekent "the lock-down" dat wij voornamelijk in ons appartement blijven en weinig bezoek ontvangen. Wij behoren tot de kwetsbare groepen! Gelukkig, kan ik (Aad) mij op de bekende meter goed bezighouden i.e. deze briefjes, boeken lezen, kranten lezen, op mijn dakterras (15 meter hoog) tuinten etc.

Hiermee beëindig ik mijn observaties over de pandemie dd 2020.

Het is nu 7 januari. Ik zal een leuke zin aan het
Papier toe-vertrouwen omdat ik vandaag niet de rust had
om mijn vluchtige gedachten op deze informatie-drager
vast te leggen. Het is nu al 16.30 uur. Eigenlijk is het al
kersttijd en dan word ik verwacht de haard aan
te steken, een glas wijn voor Vera in te schenken en
van gedachten te wisselen over kennissen/vrienden
die ik gesproken heb; mijn mening te geven over de
interessante politieke situatie (if any) in Nederland en
in de wereld. Ter illustratie; gisteren werd het Amerikaanse
kapitaal bestormd door een groep mensen, die het
moet de president van de USA eens zijn, dat zijn verkiezings-
verlies om nog een tweede termijn President te zijn,
door onleerlijke verkiezingen hem ontnomen is.
Laat ik in deze brief er kort over zijn. Het presidentschap
van Trump is een charade! Ik ben van mening dat
het niet lang zal duren ^{voor} dat er ^{een} musical gemaakt
zal worden over deze man, die ongekwalificeerd was
voor deze hoge positie van President. Morgen verder
Dit is een brief! Een brief met bijlagen.

Het is altijd een goed teken voor de innerlijke gesteldheid van een tijd, wanneer
de mensheid tot het schrijven van echte brieven in staat blijkt. Niet iedere brief
kan in deze zin als een echte brief betiteld worden. De officiële- of zakenbrief is
een geschrift, geen brief in de eigenlijke betekenis van het woord. En hetzelfde
geldt voor het kattenbelletje en het briefje als het niets anders dan een nuchtere
zakelijke mededeling- of door conventie voorgeschreven gelukwens of groet
bevat. Voor het schrijven van een werkelijke, niet alleen de ontvanger
aangaande, brief is een zekere innerlijke rijkdom met een zeker scheppend
vermogen nodig.

Overigens ben ik van mening dat o.a. de tijdpest zal
worden vastgelegd in een brief. Ik meen dat ik hieraan
voldaan heb door over de pandemie te schrijven en over
het verkiezingsverlies voor een volgend termijn v. President Trump
van de USA.

De tijdgeest is, door het schrijven over de pandemie
verontacht door het Covid-19 virus en over de USA presi-
dent die zijn verlies voor een tweede termijn als president
niet accepteert, in deze brief vastgelegd.

Het is enige tijd geleden dat ik je geschreven heb.
Inmiddels is het jaar 2020 toegevoegd aan de „parse“-
definitie. We worden ouder en ouder en vanzelfsprekend
het uitzicht op ^{resterend} ~~een~~ lang leven wordt kleiner en
kleiner. Nu ik de 80-jarige grens ben gepasseerd
is het onzinnig om mij op mijn jaardag toe te zeggen
„Lang zal hij leven!“ Als de aankoop van het aantal
kaarsen (die de levensjaren representeren) duurder is
dan de taart bodem van de jaardags taart, dan
zou het „Lang zal hij leven“ niet meer gezongen
moeten worden, is mijn mening.

Er staan nog zoveel boeken in mijn boeken-
kast, die ik graag nog zou willen herlezen
maar ik beseef dat de tijd daarvoor mij niet
zal worden toegemeten. Ik kan mij op de
verkaante meter bezighouden met lezen en
schrijven.

Ronald, hoe veel jij de uren van de dagen in?

Is je verblijf in tekeningen een tijdelijk verblijf?

Als bijlagen sluit ik bij: Hans Geneetutis van Janus Dek-
Zwafer en de introductie tot „The Summer of a
Doornouse van John Mortimer over het „Oud Zijn“
Doornouse/
zevenslaper.

Hoe onuitgesproken is het wat een mens hier vindt:
Een God toont ons zijn aangezicht: wij zien alleen een kind....
Zo is de mens geschapen: naar Gods gelijkenis en beeld,
Een God, zo broos en teder, die onze wonden heelt.
Zo hoort een mens te leven: in kleinheid schuilt de kracht.
Voor wie dat ziet, groeit een groot licht in de nacht.

Ronald,
Vren in dagen zit ik achter mijn bureau met
de tekst van jouw kerstboodschap voor mij. Je
hebt in zes zinnen de essentie van het verhaal
van de geboorte van Jezus weten op te roepen.
Tekstueel zou ik een heleboel vragen hebben als
ik bij jou om de hoek zou wonen en je mij auditie
zou verlenen. -

Als geschoold jurist ben je geïnteresseerd naar heldere
omschrijving van abstracte begrippen. Die interesse
beperkt zich niet tot de formele juridische begrippen.
Kennelijk is een definitie in de geest van Aristoteles over
„de Liefde” ondoenlijk: „L'amour n'existe que les preuves de
L'amour.”

Zo ook heb ik jarenlang ik mij beziggehouden
met de existentiële vragen van ons bestaan, e.g. van Gods
lijdrage.

Het Godsbegrip is een abstractie (à mon avis), die wel
te definiëren is volgens Joseph Campbell.

Ronald, mijn brief met bijlagen als reactie op je kerstkaart
is een leesportefuille geworden. Leesportefullies hebben slechts
tijdelijke waarde, net zoals kranten. Heel veel groeten blijf
ik rond veel lief v. Vera
Van Adrian Daniël;
aad of aadje

Mr. A. Dirkzwil (1808-1983)
Louise de Colignylaan 161
3062 EE ROTTERDAM

Januari 1980.

Lali Djiwoh

Deze nieuwjaarsbrief richt ik tot allen, die ons hun goede wensen voor dit nieuwbegonnen jaar hebben gezonden of toebedacht.

Volgens de Juliaanse tijdrekening begon ook op 1 januari 1979 weer een nieuw jaar en dat noemden wij toen vol verwachting "Het Nieuwe Jaar."

Omstreeks dien tijd ontvingen wij evenals thans van zeer veel "goede" en zelfs "beste" wensen voor het toen aanstaande jaar. Dat nieuwe jaar veranderde ongemerkt - want langzaam werd het later - in het oude jaar en thans leven wij in 1980.

Maar wat ons in alle goede en beste wensen dan nog kon worden toegewenst werd niet medegedeeld. Dat was ook niet zo gemakkelijk. Want op den leeftijd dien wij langzamerhand hebben bereikt valt er niets meer te wensen dan één onuitsprekbare wens voor het naderende einde.

Volgens de oude Romeinen was hij, die niets meer te wensen had, gelukkig en het is dit stadium dat ik nu langzamerhand heb bereikt op mijn 91 ste levensjaar.

Iedere lezer van deze mijne jaarbrief zal zich afvragen wat de betekenis is van de woorden, die aan het hoofd van deze brief staan. Op die vraag kan ik geen antwoord geven, want de diepere betekenis ervan heb ik nooit kunnen doorgronden, hoewel de inhoud ervan mij heeft geboeid vanaf het ogenblik dat ik ze las.

Lali djiwoh, letterlijk vertaald "vergeet uw ziel.". Deze twee woorden in de zo fraai klinkende, sonore, Javaanse taal, las ik in 1915 op de overnachtingspondok, de berghut, aan de voet van het Ardjoena-Welirangebergte op Oost-Java.

Ik overnachtte daar en in het holst van de nacht besteeg ik met één van mijn vrienden de vulkaan. Ruim een uur voor zonsopgang waren wij boven en bij het opgaan van de zon zagen wij de slagschaduwen van de toppen van het dubbelgebergte op het wolkendek ver beneden ons, dat zich over het dal uitstreckte.

Lali djiwo: vergeet Uw ziel. Hoe kan dat?

Vergeeten is een macht, een in ons werkende kracht, onafhankelijk en vaak tegen onze wil ingaande. In ieders leven zijn gebeurtenissen voorgekomen, waarbij men achteraf beschouwd onjuist heeft gehandeld. Zulke gebeurtenissen, zulke feiten blijven steeds in ons geheugen gegrift, hoe gaarne wij ze ook zouden willen vergeten.

Anderzijds zijn er feiten uit ons geheugen verdwenen, feiten waarvan anderen wellicht denken dat het onbegrijpelijk is, dat die in ons leven geen rol meer spelen, doch wij vergaten ze.

Lali djiwoh, het leven, mijn leven ging door. Vele jaren heeft de diepere inhoud van deze woorden mij tot nadenken gestemd. Wat betekenen die woorden? Ik weet het niet. Zal ik het ooit weten?

Bij de jaarwisseling komt bij iedereen de neiging op zich rekenschap te geven van wat hetgeen in dat jaar is geschied.

Het zal in het jaar 1980 geweest zijn, dat ik
aangeklaapt werd door de 9-jarige dochter van
een goede vriend van ons Wendy Peterson met het
verzoek of ik iets in haar Poesie. album wilde
schrijven. Zie ommezijde.

37 jaar later worden Vera en ik uitgenodigd voor
een lezing + hap op sociëteit "De Maas" in Rotterdam
t.g.v. zoveel (?) jaren getrouwd zijn van de
ouders van Wendy Peterson. Hun drie dochters,
die wij vanaf hun geboorten goed kennen,
waren ook aanwezig op de receptie met hun
respectievelijk echtgenoten + kinderen. Tussen de
vele gasten zie ik Wendy staan, die ik in 37 jaar
niet gezien heb. Zij begroet mij met een omhel-
zing en vertrouwt mij toe dat zij iedere dag
aan mij denkt. In grote verlegenheid vraag ik
haar of ik iets misdaan heb, wat ik mij niet
herinner. Nee, zegt ze, "jij hebt niets misdaan,
ik heb jou blij dage in mijn poesie-album
ingelijst en aan de muur hangen.
Ik bekende dat ik de tekst mij niet herinner en
of zij mij per mail een kopie van het gedicht zou
willen sturen.

De moraal: Verba volant, scripta manent.

Wendy Peterson; geboren in 1972

toegift

From: Wendy <w.peterson@ziggo.nl>
Subject: Gedicht in mijn poeziealbum
Date: 9 April 2018 at 10:37:33 CEST
To: djatirot@me.com

Lieve Aadje,
Zoals beloofd. Vind het altijd leuk jullie te zien.
Liefs, Wendy

APRIL 22, 1980

Als ik opnieuw geboren zou worden
weet je wat ik dan wilde zijn?
Wat dacht je?

Een sneeuwvlak, een made liefje of
een poezelkoningin?

Neen, als je het echt wil weten - als het
even kon ...

Zou ik het liefst willen worden
het broertje van Wendy Peterson.

Want Wendy Peterson is nooit vies!
Poetst haar tanden, heeft altijd schone HANDE
en lekt altijd keurig net
haar kleren op een stoel naast haar bed.

Alle andere meningen ten spijt
ook op school is ze één brok blijft

Zeg nou zelf!

.. Wie vindt het nou niet fijn
om het broertje van Wendy Peterson
te zijn!"

Aadje Peterson